

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 147/2014
04.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Предрага Глигоријевића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.М., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., адвоката О.О., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 5512/11 од 08.05.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6593/2012 од 19.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 5512/11 од 08.05.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6593/2012 од 19.09.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 5512/11 од 08.05.2012. године окривљени З.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом оштећени Л. и С.О. су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. Окривљени је обавезан да плати оштећенима на име награде и нужних издатака њиховог пуномоћника износ од 15.000,00 динара, као и да плати суду на име трошкова паушала износ од 2.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6593/2012 од 19.09.2013. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног З.М., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног, адвокат О.О., због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП-а у вези члана 439. тачка 1. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине првостепену и другостепену пресуду, а списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење и то у потпуно измењеном већу.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године) нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепене пресуде донете уз учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а са образложењем да је на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон јер се у радњама окривљеног не стичу законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а за које је оглашен кривим првостепеном пресудом. У вези са тим у захтеву се истиче да угрожавања сигурности неког лица, што је последица предметног кривичног дела, подразумева да је одређено лице уплашено за свој живот и тело, као и за живот и тело њему блиског лица и с'обзиром на то да је страх који је изазван код оштећеног озбиљан, разумно је претпоставити да би оштећени дело које је изазвало овакву последицу пријавио полицији или испричао неком лицу односно већем кругу лица, те се клонио извршиоца дела, односно лица које је упутило претњу. Како се у конкретном случају то није десило, већ је оштећена наставила да комуницира са окривљеним, а полицију није позвала, то, по ставу браниоца, до угрожавања сигурности оштећених у конкретном случају није ни дошло.

Имајући у виду да су побијане пресуде донете пре 01.10.2013. године, дакле, пре почетка примене новог ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), Врховни касациони суд је у смислу члана 604. став 1. ЗКП-а испитао постојање истакнуте повреде закона из члана 369. тачка 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/09 од 03.09.2009. године), налазећи да су изнети наводи браниоца окривљеног неосновани.

Кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ-а чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом 2. истог члана прописан квалификовани облик овог дела - када је дело из става 1. учињено према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме, односно којима се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Из чињеничног описа радњи предметног кривичног дела окривљеног датог у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а, јер је окривљени критичном приликом упутио претњу оштећеној речима да му је „пун к... и ње и њеног супруга, да ће их ишекетати и да је он каратиста“. По оцени Врховног касационог суда наведена претња је била квалификована имајући у виду начин упућивања и њену садржину чији је смисао телесно повређивање и да су као такве код оштећених несумњиво изазвале осећај угрожености, узнемирености и страха за личну безбедност, што је довољно за постојање предметног кривичног дела. Ово посебно када се имају у виду поремећени односи између окривљеног и оштећених, разлику у годинама између истих, као и да су сами оштећени у својим исказима навели да су се уплашили, узнемирили, као и да су се осећали уплашено за своју сигурност.

С тога су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног З.М. да је првостепеном и другостепеном пресудом учињена повреда закона из члана 369. тачка 1. ЗКП-а на штету окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву указује да су нижестепени судови повредили закон у односу на окривљеног, а у вези са правом на одбрану и право на правично суђење (члан 4), право на доказивање, претпоставком невиности (члан 3), поуком о правима (члан 15) и дужности суда да потпуно и истинито утврди чињенице од важности за доношење одлуке (члан 17), што, по налажењу овога суда, нису разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**